

İbret

– Ümit Seyhan · 02 Eylül 2010

Dokunmayın;

Hırçnlığıma gem vuran yaralı dizlerime,

Sızıntılı günlerimin gecelerinde..

Bir garip huzur tutunur, gönlümün en hassas teline,

Yalazlayıp geçer meyhane kokulu,

Yarım yamalak bir buse ile..

Küstahlaşır bazen, en umalmadık zamanlarda,

Atarım demiri, olabildiğince uzakta sığ ve karanlık sulara,

Al derim ,ağlamak bedava!

Suskunluğun gerçek değil,

Kandırma kendini,!

Kulakları yırtan bir çığlıksın aslında.

Ne kadar uzaklaşırsam,o kadar kapanıyorum ayaklarına.

Dur!yapma demeye kalmadan, çırpınıyorum.

Soluyor renklerim ,küçük bir kelebek gibi , Avuçlarında.

Sen misin?diyorum , Israrla ağıtlara meze olan, Bir içimlik sigarada,

Basitleşip dumana karışan,

Enteresanlığın bu kadar işte, bu kadar!

El dokunmadan kırılan,

Masanın üstünde böyle aciz bırakılan.

Yanmaz bilirdim oysa geceleri,

Yansıyan alevin kızılından, Alınca gözlerim rengini,

Garip bir is kokusuyla tenimde

Benim; Can pazarının, sabaha düşen firarisi. Soyunurum üstümden geceyi, Gözlerinin karasına

sığınır ,utangaç yüreğim Parça, parça mahremimden çalınıp Çığlık, çığlığa,

Karanlık kuytularda eritilir Günahıma bedel çirkin bedenim. Sonra bırakılırım böyle ortalık yerde, Aşkına meyl edenlere,ibret olurum. .Ümit Seyhan